GERARD SMYTH versei

KABDEBÓ TAMÁS fordításában

Semleges Írország

Mikor a lámpák elaludtak
Európában, minálunk Írhonban
világított a konyhatűz, a
házi lámpa és a villámfény
egy-egy szent helyen.
Írországnak nem volt veszteni valója.
Népi gyógymódok voltak
divatban akkoriban,
Connemara
kőfalai félre dőltek,
a férfiak
bevonultak a templomba is.
A városokban, ahol temettek
és eladták földjeiket, az emberek
táncra perdültek éjszakánként,
nappal pedig mulatoztak,
és vidékenként lekaszálták
a sporttelepek füvét.
A parton állóknak integettek,
és volt, akiknek kiabálták:
emigránsok Isten veletek!

Elképzelt memóriák

Csontos ujjról lehull a gyűrű
a szerencsepénz kihull a lukas zsebből.
A költők téli ódákat zengenek,
a tisztítandó fényről szólókat.
A keleti szél fú, mint a háborúban,
majd enyhülésre Északnak fordul.
A szántón a varjú tintacsepp,
a városokban királyok szárnyat vetnek.
Ugyanott lakik az ember,
otthon, munkája, istentisztelete,
melyeket elrabol tőle az éjszaka.
A hajnal a felhők mögé bújik,
házról házra jár, meglátogatja
azokat, kik még belegöngyölődnek
a konyhájukban elmosott edényeknek
piszkos vizébe.

Megőrzött dolgok

A dolgok, amiket megőrzünk, haszontalanok:
a vörös zászló, a porcelán lovacska,
a kalendárium azóta, mióta John Lennont lelőtték.
A padlás kacatjait és a fészerét:
évek avitt tankönyveit
és a nyert serleget,
a szobrot tört darabjaival,
az összekarcolt gramofon lemezeket.
Az ácsdobozt szerszámaival,
az üdvözlőkártyákat,
melyek szerelemre,
házasságra, bajokra emlékeztetnek.
A játékszereket, melyeket eltűntnek
hittünk, a régi Kodak is itt van,
nyári pénzből vettem, benne a
film bezárva, mi titkokat őriz, megfejthetetleneket.

Vallejót keresem / A Montparnasson /

Az emlékművek között keresem
Serget és érzelgősen táncolok
a virágoslányokkal, akik
öntözik a virágokat, és ráejtik
sírjára a cigarettahamut,
mely maszkja ma már.
Vallejo, hej a holtak
térképén voltál már,
bár én a Tizenkettek sarkán
sem leltelek.

Kétszer is eljöttem, vasárnapokon,
majd a csütörtöki esőben,
a vasrácsos kapun át a te
nyugvóhelyedre, ahol megszabadultál
betegségedtől, viszályodtól,
a vértanúságtól és az erőszaktól,
amiket a holtak térképe mutat.
Nagypénteken szakadt el a fonál,
az utolsó hajnalon pördült az örök kocka, mely felmutatta
és tisztázta kijavított
bűbájversedet.

Caesar Vallejo halott, eltemették.

Mississippi

A helybeli folyó, mely elejétől végig
hordja a nevét az északi tótól
a déli deltáig, Isten földjén keresztül.

Az első idegen útjában az ördög
aki éppen úszni tanul,
de elkerüli a keresztelő helyet.

A folyó időnként sártenger,
másszor kitör, hogy a kormányzó
palotáját Baron Rougenál kerülje.

Vízében csontokat mos, vért kever,
városunk szüksége ez,
és árjával városokat eláraszt.

A rabszolgasorsok óta keveset változott,
bár ők már szabadok lettek, amióta
a múzeumba a folyó képként bekerült.

A folyó ismeri a magányosok
érzéseit, a fény változásait,
mely megvilágítja a lekopasztott fákat.